

Časopis krajaňské rodiny v New Yorku

ZVON

zář 9/2005

**Svatý Václave, vévodo české země, kníže náš, pros za nás Boha,
svatého Ducha! Kriste eleison! Ty jsi dědic české země, rozpomeň
se na své plémě, nedej zahynouti nám ni budoucím, svatý
Václave! Kriste eleison!**

Část homilie Benedikta XVI. při mši svaté na zakončení SDM, Marienfeld,

Kdo objevil Krista, musí k němu vést také ostatní. Velkou radost nemůže člověk uchovávat jen pro sebe. Je třeba ji předávat. Na mnoha místech světa se dnes objevuje podivné zapomenutí na Boha. Zdá se, že všechno docela dobře jde i bez Něho. Zároveň se ale objevuje také pocit frustrace, nespokojenosti všech se vším. Až by se chtělo volat: To přece nemůže být ten život! Vskutku ne. A tak spolu se zapomenutím na Boha existuje také náboženský *boom*. Nechci ztrhávat všechno, co se vynořuje v tomto kontextu. Může to být také upřímná radost z objevu. Ale, abych pravdu řekl, nezdívka se náboženství stává téměř konzumním produktem. Vybírá se to, co se líbí, někteří z toho umějí profitovat. Ale náboženství na způsob „urob si sám“ nám nakonec nepomůže. Je pohodlné, ale v okamžiku krize nás nechává sobě samým. Pomáhejte lidem objevit pravou hvězdu, která ukazuje cestu: Ježíše Krista! Snažme se my sami poznávat ho stále lépe, abychom mohli přesvědčivě vést k němu také ostatní. Proto je tak důležitá láska k Písmu Svatému a v důsledku je také důležité znát víru církve, která nám otvírá smysl Písma. Je to Duch Svátý, který vede Církev v růstu její víry a dovoloval jí a dovoluje jí nořit se stále hlouběji do pravdy. (srv. Jan 16,13). Papež Jan Pavel II. nám dal úžasné dílo, ve kterém je víra vyznávaná po staletí souhrnně vysvětlena: *Katechismus katolické církve*. Já sám jsem nedávno mohl představit *Kompendium tohoto Katechismu*, které bylo vypracováno na žádost zesnulého Papeže. To jsou dvě základní knihy, které bych vám všem chtěl doporučit.

Samotné knihy ale samozřejmě nestačí. Vytvářejte společenství založená na víře! V posledních desetiletích vznikla hnutí a komunity, ve kterých se síla evangelia projevuje v celé své životnosti. Hleďte společenství víry jako přátelé na cestě, kteří společně pokračují na velké pouti, kterou nám Králové z Východu ukázali jako první. Spontánnost nových komunit je důležitá, ale důležité je také zachovat společenství s Papežem a s biskupy. Oni mají být zárukou toho, že nehledáme soukromé stezky, že žijeme v oné velké Boží rodině, kterou Pán založil na dvanácti apoštolech.

Myšlenky moudrých O NADĚJI

Neděje modlíciho se člověka je jeho zástupcem u Boha.

Friedrich Ruckert

Lidé pro nás stromy sázejí, sázejme my též.

Staročeské příslovi

Běda tomu, kdo skládá svou naději v pomíjivé věci.

Francesco Petrarca

Milí přátelé,

koncem prázdnin jsem zaznamenal dvě události, které se hluboce dotkly života církve.

Nejdříve to bylo setkání mladých lidí v Kolíně nad Rýnem s papežem. Byla to zároveň první cesta papeže Benedicta XVI. do zahraničí. Papež povzbudil mladé lidi na cestě víry. Mimo jiné také zdůraznil.

"Musíme se vzájemně lépe a více poznat. Proto bych chtěl výslovně vyzvat k upřímnému dialogu mezi židy a křesťany." "Dnes jsme bohužel svědky nového nárůstu antisemitismu a mnoha forem nenávisti vůči cizincům." "Katolická církev je věrna toleranci, respektu, přátelství a míru mezi všemi lidmi, kulturami a vírami." "V tom, co nás pro naši nejhlubší víru rozděluje, se musíme vzájemně respektovat." "Náboženský a kulturní dialog mezi křesťany a muslimy je životní nutnost, na které závisí velká část naší budoucnosti."

Druhá událost byla smutná.

Za přítomnosti nejméně deseti tisíc převážně mladých lidí byl 23. srpna pohřben br. Roger Schütz (90), zakladatele komunity bratří z Taizè. "Bratr Roger vstoupil do věčného života" – těmito slovy ohlásila komunita bratří z Taizè smrt svého zakladatele. Bratr Roger Schütz podlehl zraněním, které mu způsobila nožem patrně nepřičetná Rumunka, Lumita Solcan, při večerní modlitbě 16. srpna.

Pohřebním obřadům předsedal kardinál Walter Kasper, předseda Papežské rady pro jednotu křesťanů. Nejprve se ovšem ujal slova nástupce bratra Rogera, br. Alois. V úvodu poděkoval všem přítomným zástupcům církvi a občanských autorit. V jeho slovech zazněla také prosba za odpuštění pro pachatelku zločinu:

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Češi v New Yorku

(z knihy vydané k diamantovému výročí (75 let) postavení kostela Panny Marie Ustavičné Pomoci)

V Panátníku na zlaté Jubileum osady Panny Marie Ustavičné Pomoci z roku 1937 nastínil autor padesátileté trvání osady, její začátky i rozvoj českého katolického života v našem velkoměstě. Když na žádost nejd. Pana arcibiskupa Corrigan, Redemptoristé převzali duchovní správu české osady Sv. Cyrila a Metoději ve východní čtvrté ulici města New Yorku Češi byli roztroušeni po celé východní části města. Větší část Čechů se usadila mezi 70. a 80. ulicí, menšina mezi 54. a 65. ulicí na východní straně. Dp. Ondřej Ziegler, farář osady Nejsvětějšího Vykupitele na východní třetí ulici, jemuž svěřen od představených úkol postaviti český kostel, poradiv se s mnohými rozhodl, že postaví tento kostel na východní 61. ulicí mezi První a Druhou Ave, kde byl rozsáhlý pozemek na prodej. V prosinci 1886 začaly na zakoupením pozemku přípravné práce.

Dne 7. srpna, v oktávě svátku sv. Alfonsa, byl kostel slavně posvěcen pod názvem Panny Marie Ustavičné Pomoci. Slavné posvěcení konal sám nejd. p. Arcibiskup Michal Corrigan. Slavnou mši svatou pak sloužil vdp. Eliáš Schauer, představený Baltimorské provincie Redemptoristů. Jeho excelence nejd. pan arcibiskup měl anglické kázání, a dp. Henn, který byl ustanoven prvním farářem, přednesl české kázání. České katolické spolky, a spolky osad Nejsv. Vykupitele a Neposkvrněného Početí braly podíl na

obřadech. Kostel byl přeplněn věřícími. Radost lidu byla veliká, neboť po šestnácti letech bojů a obětí, měli konečně kostel důstojný pro služby Boží. Kostel stavěný z cihel měl 104 stop na délku a 50 stop na šířku. Velká místnost pod kostelem byla rozdělená dřevěnými příčkami na čtyři oddíly, jež byly určeny ku školním potřebám. Klášter Otců Redemptoristů stál východně vedle kostela.

Mimo dp. Henna byli ku kostelu přidělení také dp. Eduard Hornung a dp. Josef Hild. Škola kde vyučovaly tři sestry de Notre Dame, Venture, Ladislava a Ludmila započala v září r. 1887 s 71 dítkami. Ku konci roku bylo dítek 187. Již na začátku bylo velebným pánům snášeti všelijaké nesnáze. Protestanský český kostel Jan Husa asi finančně podporován od důvěrníků presbyteriánského kostela sv. Bartoloměje oznámil prý, že se udílí křest dětem jakéhokoliv vyznání, a že též každý může býti oddán bez „okolků.“ Bohužel, mnozí Češi, ano i katolíci, dali se tam oddati a své děti tam pokřtiti.

Konečně v září 1888 byl zakoupen dům na východní 62. ulici pro sestry učitelky ve škole. Bylo to přímo naproti majetku osady. Před tím sestry bydlely ve svém klášteře na východní 4. ulici. Každý den školního roku, ať bylo jakékoliv počasí, konaly tuto dlouhou cestu do školy a pak domů, většinou pěšky. Touto koupí až do dnešního dne, zajištěn naším sestrám učitelkám prostranný klášter, který se zasloužily svojí obětavou prací ve prospěch křesťanského vychování naší katolické mládeže.

Dluh osady byl vysoký na časy. Vzešly i dosti vážné obtíže stran vydržování kostela. Je třeba uvažovati, že lid tento byl velmi chudý. Většina z nich zhotovovala doutníky ve svých domovech, a sotva vydělávali jen na chudičké živobytí. Průměrná týdenní mzda českých tzv. doutníkářů obnášela méně jak deset dolarů. Proto je to pouhá pravda tvrditi, že většina toho lidu, který chodil do našeho kostela byla velice chudobná.

S příchodem dp. Josefa Hilda v květnu 1893 jako faráře a představeného kláštera, počal značný pokrok hmotně i duševně. Odhaduje se, že v této době bylo asi 3000 Čechů údy farnosti, z nichž přes tisíc pravidelně v zdejším chrámu Páně vykonalo svojí velikonoční povinnost. Za doby farářování dp. Hilda bylo stále pokračováno kupředu n mnohém směru.

Pokračování příště

Minigalerie krajanů

Někdy v létě v roce 2000 mně telefonoval pan farář ze slovenského kostela, že dostal dopis od jednoho vězně aby mu poslal nějaké knížky... Dotyčný vězeň byl z České republiky a tušil jsem, že nepotřebuje jenom nějaké knížky ale také někoho s kým by mohl mluvit. Hned jsem se tedy rozjel ho navštívit. Navštěvoval jsem ho pravidelně a vyrostlo mezi námi přátelství. V září tohoto roku bude můj přítel propuštěn na svobodu a po několika letech opět uvidí svou vlast. Můj přítel souhlasil, když jsem ho požádal aby se s námi podělil o zkušenost, která totálně změnila jeho život.

Milý J.L. přeji Ti do nové životní etapy vše nejlepší. Ať Tě na Tvé cestě životem provází Bůh, kterého jsi poznal hlouběji až ve vězení. Pamatuj na slova útěchy, která si nacházel v Bibli. Snad jedno nebezpečí vidím. Když se člověk octne opět na „svobodě“ může se nechat strhnout lhostejností světa ke svému stvořiteli. Věřím a doufám, že Ty takový nebudeš a nový život, který začínáš, postavíš na solidních základech.

Tvůj přítel Antonín

Tak tedy, jmenuji se J.L. a pocházím z malé vesničky na Moravě, kde jsem prožil své dětství. Z té doby máme jednu krásnou vzpomínku na nedaleký kostel v Oslavanech. Jako dítě jsem často jezdil autobusem s babičkou a maminkou do Brna, a vždy jsem se snažil posadit v autobusu na tu stranu, abych lépe viděl na tento kostel. Jak při cestě do Brna, tak i z Brna. Máma nikdy nevěděla proč tak vyvádím a chci sedět zrovna na té straně autobusu, abych měl lepší výhled. Babičce to bylo jasné hned, jen mně stačilo pozorovat a pak více jsem si s ní povídal, více jsme se svěřovali jeden druhému. Ve vesnici jsme měli malotřídku 1. a 2. třídu, 3. a 4. třídu a myslím, že ze 3. třídy základní školy je má vzpomínka.

Při hodině kreslení jsme měli kreslit podle své fantazie, někdo kreslil osoby, někdo ovoce, oblohu se sluníčkem, dům. Já jsem si vybral bez rozmýšlení právě ten kostelík a postavil jsem ho do „naší“ ulice ve vesnici, namísto hospody u Slavíků, kde jsem bydlel s rodiči a sourozenci. S kresbou kostelíku jsem si pořádně vyhrál. Okolní domy byly na obrázku jen jako čmáranice, pár čar, střecha, dveře a okna. Kostelík mě dal zabrat až jsem přeslechl zvonění školního zvonku a k tomu patřilo sbírání výkresů. Ještě jsem ho stihl tak-tak podepsat. Následující týden, paní učitelka donesla a vyhodnotila naše výtvořky. Po chvíli jsem věděl, že nejsem mezi nejlepšími, mrzelo mě to, těšil jsem se však, že výkres dostanu a pak ho přece můžu ukázat babičce a ta mě určitě pochválí. Když jsem dostal nazpátek svůj výkres, už už jsem ho chtěl schovat do školní tašky, když za mnou přišla učitelka (myslím, že se jmenovala Novotná) a zeptala se mě co jsem to kreslil. Bez rozmýšlení jsem jí odpověděl, že je to přece kostelík v naší ulici a ona na to, že žádný kostel ve vesnici nemáme a já nato, že to je škoda, bylo by to lepší než ta hospoda. Ona se na mě dlouze podívala, bez řeči vzala můj výkres a odešla. Nevěděl jsem proč a bál se, že jsem řekl něco špatného. Výkres mně ani po vyučování nevrátila. A já jsem z toho byl celý smutný. Vše jsem to pověděl babičce, už nevím jak mě povzbudila, jediné co si však

ZVON

pamatuji, že už nikdy jsem nekreslil kostel. Na co si ještě vzpomínám bylo to, že babička mi často říkala, že by byl ze mne dobrý panáček, myslela tím faráře.

Ve Zvonu si na závěr čtu Minigalerii krajanů, jejich životní osudy, většinou nelehké, protože museli nedobrovolně opustit svou milovanou zemi, kraj, město, vesnici... opustit svojí drahou rodinu, sourozence, přátele a jít do cizí země jen s uzlíčkem, nebo častěji i bez něho. Ovšem vždy s vírou v Boha, v lepší osud, svobodnější život... U mě to bylo však jinak. Do USA jsem se rozhodl jít na své přání v roce 1997, zdokonalit se ve výrobě starožitného nábytku, uzavřít smlouvu na jeho výrobu a po návratu domů nábytek exportovat do USA. Také zde byla zcela konkrétní představa o finančním zlepšení pro rodinu. Což asi bylo v tom 97 roce to co přispělo k mému rychlému rozhodnutí v cestě za štěstím, přesněji pocitu štěstí.

Člověk miní, Pán Bůh mění – aby mě ukázal správnou cestu, otevřel oči. Bůh má svoji cestu jak ukázat hříšníkovi, co je v jeho životě důležité, ovšem ale také jak zapomenout hříšníkovi jeho minulé hříchy a začistit tato místa Jeho milostí, které nemá hranic. O tom jsem se přesvědčil vzápětí.

Byl jsem tak naivní, že jsem „naletěl“ na podvodníky s prací a ještě jeden z nich znásilňoval moji přítelkyni. Nečekaně jsem se vrátil do bytu a byl jsem přímo svědkem tohoto znásilnění. V jediném okamžiku jsem ztratil vše, manželku, děti, přátele, jejich lásku, úctu... Všechny ty šťastné okamžiky s nimi jsem „vyměnil“ za vězení. Ano, ocitl jsem se ve vězení, když ne za vraždu, tak za zabití násilníka a sám jsem se jím stal v očích mnohých. Po jeden a půl roce soudního líčení jsem obdržel konečný rozsudek s výší trestu od 6 do 12 let. Jedinou útěchou mi bylo to, že Bůh vidí do mého srdce a ví, že to bylo neúmyslné, že jsem v okamžiku „zatemnění“ připravil o život člověka, který také měl své plány a sny. Vzpomínám si na jeden okamžik, kdy jsem seděl už po rozsudku ve vězení. Nerozuměl jsem pořádně anglicky a jeden věřící mně podal bibli. Z toho co jsem porozumněl, sám nevím jak, že on už několik dní má sny ve kterých vidí Boha a ten mu přikazuje aby mi předal Jeho „message“, proto mi předává Bibli. První mé vězeňské vykročení blíže k Bohu bylo s malým kapesním slovníkem (česko-anglickým), bez počítání hodin, dní a měsíců, kdy jsem místami zároveň plakal a smál se. Poznal jsem mnohá svá jednání v bibli – jak je to možné? Začal jsem vidět, slyšet, začal jsem se „pídit“ po pravdě, po poznání s otevřenými očima s závanem čisté a čerstvé svobody do mojih plíc, do srdce, a i naděje vstupovala pozvolna s ní. Přestal jsem Boha obviňovat z toho jak něco takového mohl na mně dopustit, a začal jsem pomalu chápat, že On mě nepodstoupil takovou těžkou životní zkoušku aby si na mně mohl ukázat jakých hříchů jsem se dopustil, jakých hříchů se dopouštím, ALE aby mě ukázal že jsem schopný se napravit a jakmile k tomu udělám malý krůček tím správným směrem, pocítím vnitřní ulehčení, svobodu. Byl to Ježíš Kristus, který mně nabídl pomoc, změnil mé srdce – bez něho to není možné. On se nedívá to co bylo, zajímá ho co je právě teď a co bude v budoucnu. I když to vypadalo, že to nebude fungovat, až teprve po 5-6 rocích začínám vidět slyšet Jeho Slovo a cítit Jeho přítomnost. Mám ho před sebou vždy, nejen

když pokleknu při modlitbě, při přijímání Jeho těla při mši svaté, večer když „rekapituluji“ prožitý den, ráno když mu děkuji za probuzení a za moudrost abych správně jednal, za ochranu, vždyť je toho tak moc za co mu patří díky. Za otevřené srdce do kterého posílá ty každodenní záblesky naděje, víry a lásky. Vždyť tím je jedinečný – právě svým světlem. Jak jinak bych mohl bojovat s každodenními hříchy bez jeho lásky, vždyť hříchem nezneuctívám nejen konkrétní osobu, ale posílám tím přes Ježíše vzkaz Bohu, že si ho neváším. Jak bych po něm a i po lidech chtěl vážnost, když si Jeho nekokážu vážit? Není to možné. Je to náročná cesta. Jsem teprve na jejím začátku a moc bych si přál projít ji celou, aby mě na jejím konci mohl Ježíš říci i přes mé hříchy, „Jaromíre, byl jsi snaživý učedník“. Ano, jde mě o zlepšení osobního vztahu s Ježíšem. Tak je to s mojí vírou v Boha, otče Antoníne, vážení krajané.

Také se mě otče Antoníne v dopise ptáte na mé plány do budoucna. Jejich spousta a myslím, že to jsou i ušlechtilé plány. Chtěl bych v naší vsi vybudovat alespoň menší dětské hřiště a knihovnu pro děti. V naší vsi toho moc (pokud vůbec něco) pro děti není. Snad se mi podaří najít alespoň pár „zapálených“ nadšenců pro tento plán a hlavně nějaké ty sponzory. Jak jinak vybudovat něco nekomerčního.

Dalším plánem (tím náročnějším) je poznávat více Bibli, tedy ten pravý Boží plán. Jestli se to tak dá říci. Spíše bych ji přirovnal ke studnici moudrosti, ale to se zřejmě nehodí. I komunistům bylo jasné, že nemohou vyhrát boj s tím kdo nabízí naději na věčný život pro lidskou duši. A že po naší smrti duše někam směřuje, to je víc než jasné. Snem může být (mé) dětské hřiště a knihovna, ne však osud lidské duše! A o ten je třeba starat se už teď! Ještě při tom životě pozemském. Nebýt otrokem hříchu. Vlastní zkušeností vím, že mě nic nemůže oddělit od osobního vztahu s Bohem, ani vězení. Hřích a neúcta ano. Trochu námahy za to stojí. Jeho přátelství má nesmírnou cenu. Možná větší než jsme si jako lidé vůbec schopni představit a přiznat – což teprve Jeho láska? Proč mu v modlitbě z upřímného srdce tedy nepoděkovat, proč se s ním nepodělit o své radosti, starosti. Svěřit se mu, podělit se s ním o vše proč ne, vždyť opravdové přátelství za to stojí. A některé myšlenky se nám pak překvapivě vrátí zpět opakovaně, tak proč se je nesnažit uskutečnit? I když je to překvapivě vrátí zpět opakovaně, tak proč se je nesnažit uskutečnit? I když je to k nevíře, funguje to. Jen je potřeba trpělivě naslouchat a mít v něj důvěru. Jen tak z nás může mít radost a to přece chceme. Jen tak jsme mu o krůček blíže. On od nás nečeká žádné super činy, On ví jaké jsou naše možnosti a začít se dá i od jednoduché modlitby před jídlem a po jídle. I tak jednoduché věci jsou tím prvním krůčkem po správné cestě k pravdě Boží. (Pavel Židům 11:6) „Bez víry pak nemožné jest líbiti se jemu; nebo přistupující k Bohu věřiti musí, že jest Bůh, a těm, kterýž ho hledají, že odplatu dává.“

A dále (Jak 4:17) „A protož kdo umí dobře činiti a nečiní, hřích má.“ a (II Paralipomenon 16:3) „Oči zajisté Hospodinovy spatřují všechnu zemi, aby dokazoval síly své při těch, kteříž jsou k němu srdce upřímného...“ a (1.Kor. 10:13) „Pokušení vás nezachvátilo než lidské. Ale věrný jest Bůh, kterýž

ZVON

nedopustí vás pokoušeti nad vaše možnosti, ale způsobit' s pokušením také vysvobození, abyste mohli věcti.“

Skutečné štěstí jen málo závisí na vnějších okolnostech a už vůbec ne ve hmotných statcích. O tom jsem se velmi rychle přesvědčil po uvěznění. Kde je nejbolestivější odloučení prázdnota, strašná samota, beznaděj a tíha hříchu. Naopak v Bibli je jasně řečeno, že skutečné štěstí, je v tom, že dělám co je správné, to co Bůh schvaluje v jeho oslavě a v následování Ježíše jako jeho učedník. Jednoduše žít v jeho přízni. A jak ji dosáhnout, na to už každý sám musí přijít. Obětavá pomoc, láska, rady uvedené v Bibli přenést do každodenního života, to je důkazem víry, a to je zárukou **opravdového štěstí**.

J.L.

Bratr Roger Schutz zemřel

Kamil Vícha

Je to nečekaná zpráva z rádia. V úterý 16. srpna, v půl deváté našeho času, byl zabit bratr Roger, devadesátiletý zakladatel komunity Taizé. Cože, proč? Při večerní bohoslužbě ho před očima dvou a půl tisíce věřících třikrát bodla jakási žena - pomatená šestatřicetiletá Rumunka, končí zpráva.

Jak jen vystihnout, kdo byl bratr Roger? Fenomén. Mimořádná duchovní osobnost Evropy. Protestantský pastor, který založil s katolíky neobyčejnou komunitu - díky němu se do malé vsi Taizé v centrální Francii desítky let sjíždějí tisíce mladých. Pokorný člověk, který připomněl význam hudby a ticha: i ten, kdo v Taizé nebyl, zná aspoň jejich čtyřhlasé zpěvy, meditativně opakující jednu ideu.

"Zůstaňte s námi, jsme tak opuštěni," řekla mu za války jedna žena v Taizé. A tehdy pětadvacetiletý švýcarský pastor Roger Schutz ji vyslyšel. Koupil opuštěný dům (ukrýval v něm politické uprchlíky, zvláště Židy, několikrát vyvázl z razií gestapa). Žil jako řeholník, modlil se v nedalekém kostelíku. Pak se k němu přidali další dva, poté jich bylo sedm. Takto nějak vznikají řády. Dnes je Taizé ohromující živé centrum, mraveniště národností, kde potkáte Indy, Afričany, katolíky, protestanty...

Poprvé jsem bratra Rogera zažil na evropském setkání Taizé v Praze na počátku 90. let. Byl to rozporuplný zážitek: málem mě ušlapal dav lidí, který se k němu hrnul po modlitbě.

Už jako kněz jsem v roce 1998 za ním spolu s dalšími vyjel v únoru, kdy je v Taizé málo lidí. Od té doby jsme tam jezdili v předjaří rok co rok. Charakteristický obraz: po večerní modlitbě stojí Roger kousek od kříže, připraven ke kratičkému setkání a požehnání. V Taizé se dá prožít tamější Týden ticha, chodit do okolní přírody, vyrazit na výlet v TGV, jezdicím nedaleko pod mostem, setkávat se při jídle s bratry i s hosty.

Nevím, do jaké míry Taizé stojí a padá se svým zakladatelem, zda přežije jeho smrt. Bratr Roger určil svého nástupce už před několika lety, jen nikdo netušil, kdy a jak má dojít k předání funkce.

Jedna židovská legenda hovoří o tom, že svět drží deset spravedlivých. Odvážím se tvrdit, že dva z nich si letos Bůh povolal. A věřím, že někde ve skrytosti, v nějaké rodině, už žijí noví spravedliví, kteří tak jako Roger Schutz nenápadnými skutky lásky drží tento svět.

Malý princ Antoine de Saint-Exupéry

IX

Na útek z planéty využil malý princ zrejme sťahovnie divých vtákov. Ráno pred odchodom poupratoval celú planétu. Starostlivo povymetal nevyhasnuté sopky. Dve boli ešte v činnosti, čo bolo veľmi pohodlné, keď si ráno chcel zohriať raňajky. Mal aj jednu vyhasnutú sopku, ale vždy si vravel: „Človek nikdy nevie!“; nuž vymietol aj tú. Dobře vymetené sopky horia pomaly a spravidla nevybuchujú. Sopečné výbuchy sú ako oheň v krbe. My na našej Zemi sme však príliš malí na to, aby sme mohli vymetať sopky. Preto nám spôsobujú veľa nepríjemnosti.

Malý princ vytrhal posledné výhonky baobabov a bol pritom trochu smutný. Pomyslel si, že sa už asi nikdy nevráti. No všetky tieto zvyčajné práce sa mu v to ráno videli nesmierne milé. A tak, keď polial naposledy svoju kvetinu a chcel ju zakryť poklopom, pocítil, že je mu do plaču.

„Zbohom,“ povedal kvetine.

Kvetina zakašľala. No nie preto, že by bola prechladnutá.

„Bola som hlúpa,“ povedala napokon. „Odpusť mi to. Želám ti veľa šťastia.“ Malý princ bol prekvapený, že mu nič nevyčíta. Stál v rozpakoch s poklopom v ruke. Nechápal tú pokojnú láskavosť.

„No áno, mám ťa ráda,“ povedala kvetina. „Ale ty si o tom vôbec nevedel. Bola to moja chyba. Teraz už na tom nezáleží. Ale ty si bol rovnako hlúpy ako ja. Snaž sa byť šťastný... Nechaj ten poklop, už ho nechcem.“

„Ale vietor...“

„Nie som až taká precitlivelá... Čerstvý nočný vietor mi urobí dobre. Som predsa kvetina.“

ZVON

„Ale zvieratá...“

„Musím strpieť dve-tri húsenice, ak chcem poznať motýle. Vraj sú krásne. Kto by ma inak navštevoval? Ty budeš ďaleko. A veľkých zvierat sa nebojím. Aj ja mám pazúry.“

A naivne ukázala svoje štyri tŕne. Potom dodala: „Nepreťahuj to tolko, rozčúľuje ma to. Rozhodol si sa odísť, tak choď!“

Nechcela, aby ju videl plakať. Bola to veľmi hrdá kvetina.

(pokračování příště)

Eucharistie (Jan Graubner)

Letos o prázdninách mě navštívili moji přátelé a darovali mně malou útlou knížku o eucharistii. Autorem je olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Knižka byla napsána v Roce eucharistie a má nás povzbudit k hlubšímu pochopení a prožívání mše svaté. Je napsána srozumitelným jazykem. Přečtěte si krátký úryvek z této knihy.

Tak často se říká o naší zemi, že je bezbožecká. Ale to přece nemůže být tak docela pravda, pokud z každé mše svaté vcházejí do světa zástupy živých svatostánků, lidí, kteří přijali poslání nést Boha do světa! Vy jste světlo světa... Rozžaté světlo se neschovává pod kbelík nebo pod postel, ale dává se na svícen, takže svítí všem v domě. Nemáme právo Boha před světem schovávat, ani ze strachu, že budeme přísněji posuzováni jako lidé na svícnu, ani z falešných ohledů na ty, kteří nechtějí být světlem. Každý nemusí být světlem, ale každý by měl mít možnost ve světle vidět. Bloudí-li pak někdo díky tomu, že naše světlo nesvítí, je to naše vina. Ne jeho.

Hořící plamenem není moudré vystavovat větru. Je třeba ho chránit. Třeba podobně jako když dáváme svíčku do lucerny. Pak je však nutné udržovat čisté sklo. Sklo černé od sazí nedovolí světlu zářit a neslouží. Je-li náš pohled zakalen hříchem a není-li stále očišťován skutky lásky, zůstává svět a mnozí lidé v něm ve tmě bezbožnosti. I nejčernější tma však ustupuje světlu, které svítí. Jediná malá svíčka dovede v temnotě posloužit k orientaci. Podobně může mnohým pomoci skromný skutek víry jednoho z nás.

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci září:

Adélka Čížová 1. září, Ludmila Sedláčková ml. 2. září, Jerome Minister 2. září, Marie Chvilíčková 5. září, Tomáš Brabec 7. září, Patrik Munzar 10. září, Barbara Jochová 12. září, Jana Pecháčková 16. září, Daniela Brabec 19. září, Miloš Knorr, M.B.F. 20. září, Václav Jelínek st. 20. září, Jan Tomeček 21. září, Vlasta Krupková 24. září, Dagmar Čermáková 26. září, Marie Jelínková 26. září, Mikuláš Pope 26. září, Václav Jelínek ml. 28. září.

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU KATOLICKOU MISII

V minulém období přispěli:

Ludmila Doboš, rodina Hlinkova, Růžena Kankrlíková, Růžena Bunžová, Frank Blablo, Libuše Králová, Jiří Glos, Joseph & Gita Hlavinka, Dáša Lehmová.

Mše svaté v září (srpnu) 2005

Datum	Úmysl	Dárce
15-Aug-05	For Rosalie Grimaldi	Anthony Grimaldi
17-Aug-05	For Jerome Kocurek	Georgia Chamberlain
19-Aug-05	For Rosaile Grimaldi	Anthony Grimaldi
27-Aug-05	Za zemřelého Františka Doskočila	manželka Irma s dětmi
29-Aug-05	Za duše v očistci	Anthony Grimaldi
30-Aug-05	Za sestru Evu Kratochvilovu	Lucie Chytil
31-Aug-05	Za duše v očistci	Anthony Grimaldi
01-Sep-05	Za politické vězně, účastníky třetího odboje Československa, kteří byli popraveni komunistickým režimem	Na úmysl politických vězňů, Dáša Lehmová - Molnárová
02-Sep-05	Za Ludmilu Sedláčkovou	rodina Sedláčkova
03-Sep-05	Za Zemřelého Františka Doskočila	manželka Irma s dětmi
04-Sep-05	Na poděkování Pánu Bohu	Danka a Tomáš Brabec
05-Sep-05	Za Jerry Kankrlík	Růžena Kankrlíková
06-Sep-05	Za duše v očistci	Anthony Grimaldi
07-Sep-05	Za zemřelou Jarmilu Mudru-Šebik	rodina Bláhova
08-Sep-05	Za duše v očistci	Anthony Grimaldi
09-Sep-05	Za Růženu Lagovu	rodina Tomečkova
10-Sep-05	Za zemřelou Helen Kiesel	rodina Veselých
11-Sep-05	Za Martina Krále	Libuše Králová s dětmi
12-Sep-05	Za zemřelého manžela Josefa Jocha	Barbora Joch
13-Sep-05	Za duše v očistci	Anthony Grimaldi
14-Sep-05	Za rodiče z obou stran	rodina Veselých
15-Sep-05	Za Martina Krále	A. Benáčková a J. Marešová
16-Sep-05	Za zdraví a Boží požehnání pro Ludmily Sedláčkovy a Janečkovy	rodina Sedláčkova
17-Sep-05	Za sestru Miladu Havlikovu	rodina Krupkova
18-Sep-05	Za zemřelého Jiřího Smrčka	Božena a Peter Smřka
19-Sep-05	Za zemřelou rodinu Jochovu	Barbora Joch
21-Sep-05	Za rodiče Hlinkovy a Česelkovy	rodina Hlinkova
23-Sep-05	Za zemřelé rodiče prarodiče a bratra	Jiří Glos
25-Sep-05	Za Vendelína a Annu Bojanovských	Octávia Muczкова
26-Sep-05	Za zdraví a Boží požehnání pro Mikuláše Pope, k jeho narozeninám	rodina Sedláčkova
28-Sep-05	Za Václava Sedláčka	rodina Sedláčkova
30-Sep-05	Za zemřelé rodiče prarodiče a bratra	Jiří Glos

Mše svatá sloužená 1. září bude za ty, kteří byli popraveni v tomto měsíci:

Oldřich Fiala František Ledvinka Jan Novák	Popraveni	1. září 1951
Zikmund Bakala Josef Čuba Miloslav Pospíšil Vladimír Rajnoch Otakar Vítkovský Jan Pavelka	Popraveni	4. září 1951 1952
František Havlíček Jaroslav Vetejška	Popraveni	6. září 1950
Karel Hájek	Popraven	9. září 1952
Alois Pokorný Vlastimil Železný	Popraveni	18. září 1952
Miloslav Mareš	Popraven	20. září 1967
Štěpán Kalitka	Popraven	22. září 1950
Josef Goldšmid	Popraven	23. září 1950

**Mše svatá v Národní kapli ve Washingtonu, D.C.
bude v neděli 25. září ve 12.15 hod.**

Něco pro zasmání (převzato z www.katolik.cz)

Pak vzal Ježíš své učedníky na horu, svolal je k sobě a učil je říka:

Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich je království Nebes.

Blahoslavení plačící...

Blahoslavení tiší...

Blahoslavení ti, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti...

Blahoslavení milosrdní...

Blahoslavení čistého srdce...

Blahoslavení ti, kdo působí pokoj...

Blahoslavení ti, kdo jsou pronásledováni...

Radujte se a jásejte, neboť hojná je vaše odplata v nebesích.

Pak Šimon Petr řekl: „Máme si dělat poznámky?“

A Ondřej řekl: „A to se máme učit nazpaměť?“

A Jakub řekl: „Bude se z toho psát písemka?“

A Filip se přidal: „Co z toho můžeme zapomenout?“

A Jan navrhl, že stačí, aby se to naučil jen jeden z nich.

A Matouš se ozval: „A jak to všechno souvisí s reálným životem?“

A Jidáš to uzavřel: „Kdy už zas půjdeme dál?“

Nakonec jeden z přítomných farizeů požádal, zda by mohl vidět Ježíšovy učební plány, a ptal se, jaké konkrétní cíle sleduje Ježíšovo vyučování v kognitivní oblasti.

A Ježíš zaplakal...

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30**, v **dolním kostele Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave)**. Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. **Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.**

Adresa českého kněze: **P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11 375**

Tel/Fax: (718) 575 8959 E-mail: anthony57@msn.com

<http://www.zvon.info>

Slovenská mše sv. každou neděli v **11.00** u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (**1st Ave a 66th St.**) **<http://www.stjohnnepomucene.org>**